

1. Föl-kelt im-már a szép hold, A csil-lag-ez-res ég-bolt
Oly tisztán tün-dő-köl; Az er-dő áll sö-té-ten,
S fe-hér köd künn a ré-ten Csodá-san száll a lég-be föl.

2. Mély csend borult a földre, / S mit alkony leple főd be,
Meghitten integet,
Mint nyájas, tiszta hajlék, / Hol nappalodnak terhét
Kialhatod, feledheted.
3. Nem látod-é a holdat? / Fél arca int, mosolyg csak,
Pedig kerek, egész.
Van sok, mit itt az ember / Nem lát jól földi szemmel,
És oktalan nevetni kész.
4. Mint gyenge, földi férgék, / Kik bűn útjára tértek,
Mi nem sokat tudunk,
Sok csalfa képet üzünk, / Sok furfangot kifőzünk,
S a céltől csak messzebb jutunk.
5. Ó, add, üdvöd keressük, / Ne a mulandót lessük,
Ne kössön fénye meg;
Hagyj egyszerűvé válni, / S előtted élni, járni,
Mint vidám, boldog gyermekek.
6. Ha jó a végső óra, / Fordítsd a kint is jóra.
És adj szelíd halált;
Ha innen elvezetsz te, / Ó, hadd jutunk egedbe,
Úr Istenünk és jó Atyánk!